

Τζάισπερ ΛΟΥΠ

Σχολικά και άλλα
(τριχωτά) προβλήματα!

ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΑΡΚΕΤΟ
ΓΙΑ ΝΑ ΟΥΡΛΙΑΞΕΙΣ!

ΟΥΡΛΙΑΖΟΥΜΕ
ΜΟΝΟ
ΟΤΑΝ ΤΟ ΦΕΙΤΑΡ
ΕΙΝΑΙ ΓΕΜΑΤΟ!

ΓΡΗ!
ΗΠΙΘΟΤΑΚΙ!

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
π α ι δ ι κ ό

Πρώτη έκδοση Νοέμβριος 2023

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ *Jasper Wulff – Schule und andere haarige Probleme*

ΚΕΙΜΕΝΟ Antje Szillat
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ Jan Reiser

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Δαρεία Τζαννετάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ Θεωρής Τσώλης
ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ Γιώργος Παναρετάκης

ISBN 978-618-03-3673-3
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83673
Κ.Ε.Π. 5672 Κ.Π. 18495

© 2022, dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, München
© 2023, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562
metaixmio.gr
metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Τρίσπερ ΡΟΥΛΟ

Σχολικά και άλλα
(τριχωτά) Προβλήματα

Άντγιε Στσιλάτ

Εικονογράφηση Γιαν Ράιζερ

Μετάφραση
Δαρεία Τζαννετάκη

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Έι, τι γίνεται; Γιατί χτυπάει το ξυπνητήρι μες στη νύχτα; Οκέι, έστω, νωρίς το πρωί. Τέλος πάντων, δεν υπάρχει απολύτως κανένας λόγος να αφήσω το ζεστό μου κρεβατάκι.

Μετά ακούω **ΤΟΚ, ΤΟΚ, ΤΟΚ** στην πόρτα μου.

Τραβάω το μαξιλάρι πάνω στο κεφάλι μου. Παιδιά, δεν είμαι εδώ, λείπω.

«Τζάσπερ, ώρα να σηκωθείς».

Τα διαπεραστικά λόγια της μαμάς φτάνουν κάτω από το μαξιλάρι.

Δεν υπάρχει περίπτωση!

«Τζάσπερ!» Διάολε, με ταρακουνάει τώρα. Τι φάση;

«Δε θέλει;» ρωτάει ο μπαμπάς. Ε; Η ερώτηση θα έπρεπε κανονικά να είναι: **ΤΙ ΘΕΛΟΥΝ ΑΠΟ ΜΕ-ΝΑ;**

«Κι όμως, χθες το βράδυ του είπα να πάει για ύπνο νωρίς, για να είναι σήμερα σε φόρμα» γκρι-νιάζει η μαμά.

«Καλά, καλά» λέει ο μπαμπάς. «Ο λεβέντης μας είχε ένα σωρό προετοιμασίες να κάνει».

Ε; **ΤΙ ΠΡΑΜΑ;** Με τον όρο λεβέντης εννοούν μένενα προφανώς. Αλλά τι ακριβώς εννοεί ο μπαμπάς ότι είχα ένα σωρό προετοιμασίες; Δεν μπορώ να θυμ...

Που να πάρει! Τώρα μου 'ρθε. **Σ.Χ.Ο.Λ.Ε.Ι.Ο.**

Σήμερα είναι η πρώτη μου μέρα στο σχολείο. Πετάγομαι από το πάπλωμά μου τόσο ξαφνικά, που η μαμά βγάξει μια τσιρίδα.

Ο μπαμπάς πιάνει το στήθος του και διαμαρτύρεται: «Δε μου λες, τρελάθηκες; Πρέπει να μας κοψοχολιάξεις έτσι; Ακόμη δεν ήπιαμε ένα φλιτζάνι τσάι για πρωινό!»

«Συγγνώμη» φωνάζω εγώ και τρέχω στο μπάνιο. Εκεί ρίχνω λίγο νερό στο πρόσωπό μου, χτενίζω τα μαλλιά μου και βουρτσίζω γρήγορα τα δόντια μου. Εντάξει, νομίζω πως φτάνει.

Πίσω στο δωμάτιό μου φοράω καινούριο μποξεράκι και μετά την ολοκαίνουργια σιδερωμένη στολή του σχολείου.

Μα τους μυτερούς μου κυνόδοντες, σαν χαζό είμαι!

«Τζάαασπεεερ!» φωνάζει η μαμά από κάτω. «Χτύπησε το κουδούνι».

«Ε, άνοιξε τότε!» της φωνάζω εγώ.

«Μα είναι για σένα».

«Δεν έχω ντυθεί ακόμη».

«Τότε βιάσου λοιπόν!»

Πο ρε φίλε, αρκετά μ' αυτό. Κατεβαίνω τρέχοντας τις σκάλες, ανοίγω την πόρτα, κάτι που για κάποιον λόγο η μαμά δεν μπορούσε να κάνει, και μπροστά μου στέκεται η Έλι.

«**ΜΕΡΑ**» σφυράει χαρούμενα. «Μαζί σου μου κάνει πραγματικά κέφι να πάω σχολείο σήμερα. Θα είναι σούπερ, Τζάσπερ!» Και χαμογελάει μες στην καλή χαρά.

Ρίχνω μια ματιά πάνω μου, όλο αμφιβολία. Κάθε σπιθαμή αυτής της νέας σχολικής στολής που φοράω είναι απλά φρικιαστικά ντροπιαστική και δεν μπορώ να καταλάβω, όσο κι αν έχω τις καλύτερες προθέσεις, τι το **ΣΟΥΠΕΡ** έχει.

«Μοιάζω με παπαδάκι» γκρινιάζω. Εντάξει, δεν έχω δει και τόσοσα πολλά παπαδάκια στη ζωή μου, αλλά έτσι τα φαντάζομαι – τα ρούχα τους δηλαδή. Με τα καλοχτενισμένα μαλλιά και την ανόητη σχολική τσάντα, το σακίδιο για τη γυμναστική, λες και είμαι... εμ... ναι, λοιπόν, όπως και να 'χει, σαν παπαδάκι.

«Σαχλαμάρες, είσαι φουλ μοδάτος» χαχανίζει η Έλι.

Δεν μπορώ με τίποτα να μοιραστώ την καλή της διάθεση. Το αντίθετο μάλιστα. Ίσως είναι μεγάλο λάθος να θέλεις γενικά να πας σχολείο. Άσε που είμαι ελεύθερο πνεύμα εγώ. Τα τελευταία 11³/₄ χρόνια της ζωής μου δεν έχω πατήσει την πατούσα μου... εμ, το πόδι μου εννοώ, σε σχολείο.

Αλλά η Έλι λέει ότι το να πηγαίνεις κανονικά σχολείο για μερικά χρόνια είναι κι αυτό μέρος της πραγματικής ζωής. Και ότι είναι εντελώς ηλίθιο να κάθεσαι μόνος σου σπίτι, και να σε διδάσκουν οι γονείς σου, όπως ίσχυε για μένα όλα αυτά τα (ωραία) χρόνια.

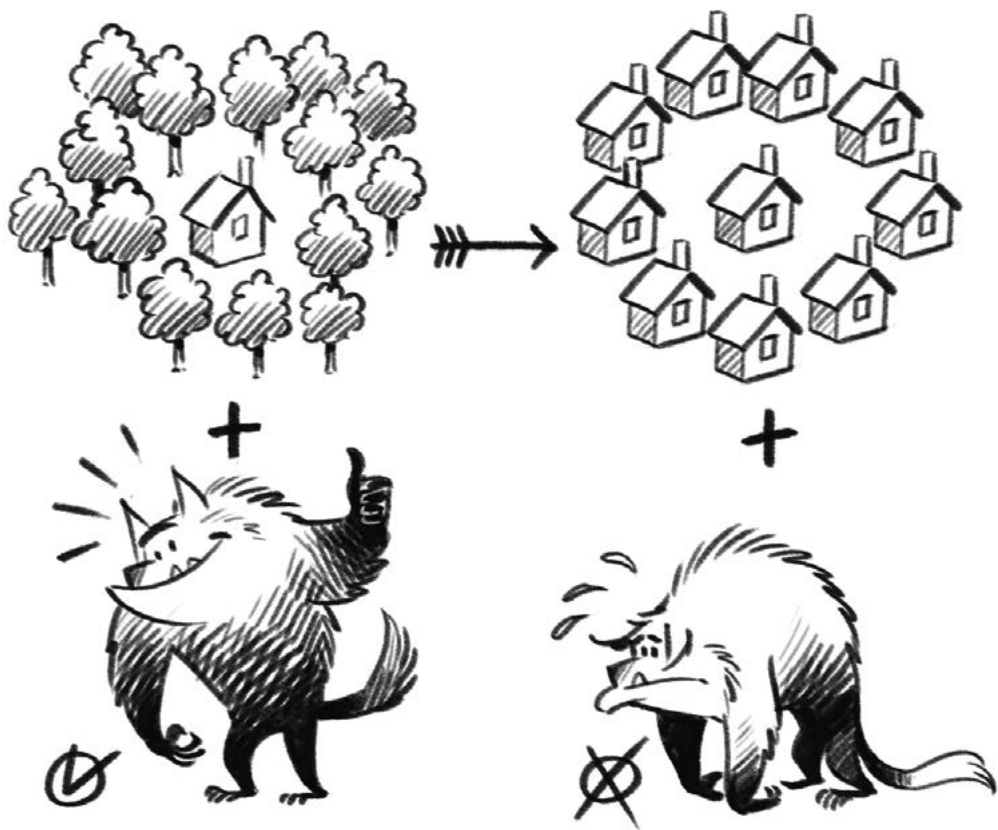
ΑΑΑΑΧ...

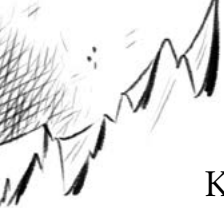
Αυτό που έχει ξεχάσει τελείως είναι ότι η κατ' οίκον διδασκαλία μου οφείλεται στον εξής σοβαρό λόγο: Εγώ, ο Τζάσπερ Γουλφ, ζω δυστυχώς εδώ και αρκετό καιρό σ' ένα πραγματικά μικρό συγκρότημα κατοικιών στο Σέφιλντ και όχι πια στο κοιλ Εθνικό Πάρκο (χωρίς γείτονες). Και είμαι απλά –χωρίς υπερβολή– ο μοναχογιός ενός ζευγαριού λυκάνθρωπων σπουδαιότατης καταγωγής και πανάρχαιας γενιάς, και ως εκ τούτου επίσης

ΛΥΚΑΝΘΡΩΠΟΣ!

Ντάξει, νο προμπλέμο. Μπορώ εύκολα να το ελέγξω. Δηλαδή το θέμα με τη μεταμόρφωση, τις τρίχες, τα νύχια, τα δόντια κτλ. Μόνο με την πανσέληνο, και ειδικά όταν χτυπάει η καμπάνα της εκκλησίας δώδεκα φορές, μου είναι δύσκολο να παραμείνω ο Τζάσπερ, το άτριχο αγόρι της διπλής πόρτας.

Με πιάνει τέτοια φαγούρα που βγαίνω κυριολεκτικά από τα ρούχα μου. Και όταν κάτι μου τη δίνει πραγματικά στα νεύρα, τότε δυσκολεύομαι να ελέγξω τον εαυτό μου.

Κατά τα άλλα, έχω τα πάντα υπό έλεγχο. Εξάλλου, η μαμά μου έχει μάθει, σχεδόν από τότε που γεννήθηκα, πάρα πολλές ασκήσεις χαλάρωσης. Ανάσες, μποξ στον αέρα, επιτόπου τροχάδην και τέτοια, έτσι ώστε να μπορώ να συγκρατήσω εύκολα οποιαδήποτε ανεπιθύμητη τριχοφυΐα.

Απλά... εμ... το να είμαι μαθητής –ένας κανονικός μαθητής με στολή, κι αυτό πέντε μέρες την εβδομάδα–, είναι κάτι που δε χρειάστηκε να το κάνω μέχρι τώρα. Και προσεύχομαι στην **ΠΑΝΣΕ-ΛΗΝΟ** να μου δώσει δύναμη, βαθιά ηρεμία και ατσάλινα νεύρα.

Η μαμά βγαίνει τρέχοντας απ' την κουζίνα στον διάδρομο. Τα μάτια της έχουν μια ύποπτη λάμψη. **ΟΥΟΥΟΥ**, είναι ξεκάθαρα αναστατωμένη. Εννοείται εξαιτίας μου. Είναι προφανές: αν με ξεσκεπάσουν, δηλαδή αν οι συμμαθητές μου, οι καθηγητές μου ή ακόμα χειρότερα ο ίδιος ο διευθυντής πάρουν χαμπάρι ποιος είναι ο καινούριος στο σχολείο τους, τότε καλό θα είναι η μαμά και ο μπαμπάς να ετοιμάζουν τις βαλίτσες τους. Εντάξει, υπάρχει η πιθανότητα να ισχυριστούν ότι με βρήκαν μωρό στο Εθνικό Πάρκο, κι επειδή κανείς δε με ήθελε, με κράτησαν εκείνοι. Αλλά κάτι μου

λέει ότι δεν της πάει η καρδιά της μαμάς να κάνει κάτι τέτοιο.

«Μην ανησυχείς» της ψιθυρίζω απαλά.

Η μαμά καταπίνει με δυσκολία και τελικά λέει με βραχνή φωνή: «Έχω εφτά μέρες να κοιμηθώ...».

«Μήπως θα θέλατε να σας φέρω λίγο από το χαλαρωτικό τσάι της μαμάς, κυρία Γουλφ;» ρωτάει ανέμελα η Έλι. «Ούτε εκείνη μπορούσε να κλείσει μάτι και άρχισε να πίνει τσάι με βότανα, όπως τη συμβούλεψε η ομοιοπαθητικός της. Από τότε που πίνει το βράδυ δυο φλιτζάνια απ' αυτό το αφέψημα, αντί για το αγαπημένο της τσάι απ' την Οξφόρδη, ροχαλίζει σαν τρένο. **ΑΛΗΘΕΙΑ!**» Η Έλι αρχίζει να μιμείται το ροχαλητό της μητέρας της – και ακούγεται σαν ζαβλακωμένη αρκούδα.

Η μαμά κοιτάζει την Έλι σαστισμένη. Όχι μόνο εξαιτίας των πραγματικά περίεργων ήχων που βγάζει, αλλά επειδή η μαμά απλά πάντα έτσι την κοιτάζει. Δεν μπορεί να **ΧΑΛΑΡΩΣΕΙ** και πολύ μαζί της. Έχουμε δρόμο ακόμη.

«Σ' ευχαριστώ πολύ, Ελεονώρα» της απαντάει ξερά, όταν πια τελειώνει με την όχι και τόσο επιτυχημένη αναπαράσταση του ροχαλητού. «Αλλά δεν είναι απαραίτητο».

Τα φρύδια της Έλι σηκώνονται προς τα πάνω. Πριν προλάβει όμως να πει οτιδήποτε άλλο **ΠΕ-ΡΙΕΡΓΟ** –κλασική Έλι–, τη σπρώχνω γρήγορα έξω από την πόρτα.

«Τα λέμε το μεσημέρι, μαμά» λέω βιαστικά. Και προσθέτω χαμηλόφωνα: «Όλα θα πάνε καλά».

Η μαμά αναστενάζει λυπημένη κι εγώ τραβάω απότομα την πόρτα πίσω μου. Αν το πάρει χαμπάρι αυτό η Έλι, τότε ίσως να της προσφέρει τον ώμο της να κλάψει ή θα της έρθει τίποτε άλλο να κάνει.

Έξω, παθαίνω ξαφνικά μια ψιλομέτρια κρίση πανικού. Μέχρι τώρα όλα ήταν κυρίως θεωρητικά. Τώρα όμως βρίσκομαι όντως στον δρόμο για το σχολείο – και δεν αισθάνομαι απλώς άβολα, έχω πραγματικά **ΦΡΙΚΑΡΕΙ**.

Νομίζω καλύτερα να συνεχίσω την κατ' οίκον διδασκαλία και να κρατήσω τη μαμά και τον μπαμπά για **ΔΑΣΚΑΛΟΥΣ**, όπως πριν. Έτσι κι αλλιώς υποφέρω και επίσημα απ' αυτή την τρομερή... εμ... αλλεργία, οπότε καλύτερα να μην πάω.

Η Έλι φαίνεται να καταλαβαίνει ότι είμαι έτοιμος να κάνω πίσω και δε μ' αφήνει σταυρώσω κουβέντα. Με γραπώνει αποφασιστικά και λέει: «Θα είναι τέλεια, Τζάσπερ. Έχε μου εμπιστοσύνη!».

ΕΜ... ΟΚΕΪ. Λίγος σχολικός αέρας δε βλάπτει, κι αν η ατμόσφαιρα γίνει αποπνικτική, τότε απλώς δε θα ξαναπατήσω.

ΜΠΑΣΤΑ!

Ένας λυκάνθρωπος στο σχολείο!

Ήρθε η ώρα ο Τζάσπερ Γουλφ,
ο πιο κουλ λυκάνθρωπος της πόλης,
να πάει σχολείο μαζί με τα κανονικά παιδιά.
Οι γονείς του φοβούνται ότι η μυστική του
ταυτότητα θα αποκαλυφθεί. Μόνο η φίλη του
η Έλι έχει ξετρελαθεί απ' τη χαρά της.
Όλα δείχνουν ότι η σχολική ζωή δε θα είναι
και τόσο εύκολη υπόθεση για τον Τζάσπερ.
Πόσο μάλλον όταν ο ορκισμένος εχθρός του,
ο Κάρτερ, πηγαίνει κι εκείνος στο ίδιο σχολείο,
έχοντας μάλιστα μόνο ένα πράγμα στο μυαλό του:
να του κάνει τη ζωή κόλαση...

ISBN: 978-618-03-3673-3

9 786180 336733

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83673

από 9 ετών

metaixmio.gr